

عهد نو

● دکتر حیدر تورانی

همین که توفیق یافتیم مدرسه را به مثابه میعادگاه و کانون تربیت و یادگیری مدیریت و رهبری کنیم و بهترین زمان عمرمان را صرف تربیت نونهالان عزیز این مرز و بوم کنیم، حکایت از توفیقی است که از حسن ارتباط با خدا، خود، دیگران و خلقت نصیبمان شده است. بی شک خداوند مهربان همه بندگان را دوست دارد و ما به عنوان پیشرانان تعلیم و تربیت فرزندان جامعه، از عنایت او بی نصیب نخواهیم بود. سال جدید فرصتی است تا با خود و خدای خود عهد ببندیم که ما را در سپهر لطف و توجه خویش جای دهد و راه رفتن به سویش را همچنان هموار نگاه دارد. البته مقدماتی دارد که بیش از زبان باید در رفتارهایمان بروز کند. آنانی که با ما کار می کنند و در زندگی شخصی و مدرسه ای با ما سر و کار دارند، بیش از گفتار، چشم به رفتارهایمان دوخته اند. حفظ ظاهر از حیث پوششش، نوع نگاه و طریقه صحبت و روی گشاده تا عمل به قول ها و قدم در گشایش گره ها و رفع نیازهای دیگران تا سرحد ممکن، از ویژگی هایی هستند که بر خورداری از آن ها می تواند آنچه را برای کسب آن تلاش کرده ایم هم حفظ و هم افزون کند و هم استمرار بخشد.

برای خودم و همه شما بهترین ها را آرزو مندم و از خدای متعال طلب می کنم ما را در صراط مستقیم و از خیل کسانی که به آن ها نعمت بخشیده است به حساب آورد و ثابت قدم بدارد. آمین

از ضیافت الهی و نعمت طبیعت شکوهمند بهاری، بار دیگر سرزمین دل های پاک کودکان معصوم و پاک سرشت و سرشار از انرژی و امید به آینده کشور را به تماشا نشسته ایم. همه این نعمت ها را پاس می داریم و قدردان لطف خداوند متعال هستیم. در حفظ آنچه در ضیافت الهی و عظمت پروردگار در بخشیدن جان تازه به طبیعت کسب کرده ایم، غافل نشویم و مقدمات بهره مندی از آن را فراهم کنیم تا این داشته بزرگ حفظ و در زندگی شخصی و کاری مان جاری و ساری شود.

بعضی اوقات که به گذشته هایم می اندیشم، بر فرصت هایی که در چنین روزهایی نصیبم شد و نتوانستم خودم را بهبود ببخشم و از ثمره آن بهره مند شوم، افسوس می خورم. البته همین اعتراف به افسوس ها خود غنیمتی است که نکرده ها را جبران کنم. وقتی به راه ها و گام های جبران می اندیشم، خودسازی و مراقبه از خویش در جلوی چشمان و درون ذهن و دلم مجسم و متصور می شود و عواملی همچون غرور، غیبت و قضاوت های عجولانه و زبان تلخی را به یاد می آورم که چگونه دست به دست هم داده و همچون پاک کنی ضخیم، همه تاروپودی را که تنیده ام، محو می کنند. همه ما کم و زیاد از فرصت هایی معنوی که برایمان حاصل می شوند محصول می اندوزیم و با وجود از دست رفتن بخشی از آن ها، باقی مانده ها همچون سوخت و انرژی روشنمان می دارد و محرکی می شود تا از زندگی با خود و دیگران لذت ببریم، بار همدیگر باشیم و بار از دوش هم برداریم. مهربانی پیشه کنیم و لبخند ببخشیم.